

Novemberblues

Een Mert en Ellen avontuur

Novemberblues

Karin Bogaarts-Ros

Dit werk is fictie, eventuele gelijkenissen met bestaande personen berusten op puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Opgedragen aan René Bogaarts.

© Karin Bogaarts-Ros

ISBN: 9789402147032

“Novemberblues” is eerder in eigen beheer uitgegeven bij www.lulu.com.

Dit boek is het eerste avontuur in de serie “Mert en Ellen”

De thuiskomst

November had haar nooit aangesproken, de laaghangende zon, als je tenminste geluk had, het langs dwarrelend spinrag en de herfstkleuren. Het geel, rood en goud van de bladeren maakten haar verdrietig alsof ze het aanstormende einde van de zomer nog eens extra wilden benadrukken. Ook deze keer was oktober weer onverbiddeijk overgegaan in november. Gelukkig was de voorgaande maand nog zacht en zomers geweest en had ze nog lang kunnen genieten van de laatste zonnestrallen. Maar onverbiddeijk was nu de wintertijd ingegaan en alsof de natuur het goed wilde laten weten, was er de afgelopen nacht een flinke storm opgestoken.

De aankomst op Schiphol was daardoor enigszins vertraagd, zodat ze de trein naar Enschede had gemist. De extra nacht op Schiphol had ze niet doorgebracht in een hotel. Ze had haar koffer en haar beautycase van de bagageband gehaald en was ergens bij een koffietent neergeploft. Daar hadden een paar kranten gelegen, die ze rustig doornam en daar was het ook de eerste keer dat de boodschap echt goed tot haar doordrong. Op een pagina met het nationale nieuws stond een foto van haar moeder met daaronder de tekst: 'Vrouw ligt twee weken dood in bed' gevolgd door een verhaal dat de moeder van de zangeres van de meidengroep uit de jaren 80, *de Birdies*, dood was aangetroffen in haar slaapkamer en dat zij, Eva de Jong, de zangeres al jaren uit beeld was verdwenen. Verder eigenlijk niets, niets over de doodsoorzaak en niets over Eva zelf.

Ze zuchtte even alsof het haar moeite kostte om weer verder te gaan met de reis. Ze voelde zich vreemd en gedesoriënteerd op Schiphol. Het was alsof ze hier niet hoorde. Eva kocht nog snel een broodje voor in de trein en kocht haar kaartje, enkele reis Enschede. Ze pakte haar spullen en ging voor het eerst in ruim 25 jaar terug naar haar geboorteplaats, de plaats waarvan ze had gezworen er nooit meer terug te komen.

Eva was blij dat ze eerste klas was gaan zitten, want tot haar verrassing zag ze dat de NS daar tegenwoordig stiltecoupés had, zodat zij rustig nog even een hazenslaapje kon doen. Daarna zette ze haar iPad aan en checkte haar mail. Ze was nog niet eens een halve dag

weg, maar had nu al heimwee naar haar eigen huis, haar familie, haar wereld.

Niet de wereld waar ze naar op weg was, want daar lag het geluk niet meer. Verwonderd had ze zich al afgevraagd hoe ze haar hadden weten te vinden. Maar toen de telefoon overging en ze Marita's stem hoorde, had ze haar meteen herkend en ze had ook geweten dat het voorbij was en dat ze wel terug moest, hoe dan ook.

Schoon schip maken, had Marita het genoemd. Waarom was haar een raadsel, want schoon schip maken hield in dat er nog iets uitgepraat werd en dat er misverstanden opgehelderd werden. Niet dat er misverstanden waren, als er iemand duidelijk was geweest over haar dan was het haar vader wel geweest. Een niemendalletje had hij haar genoemd, niet waard om in zijn schaduw te staan. Een over het paard getilde tiener die teveel aandacht kreeg van een publiciteitsgeile producer van de tv. Ze moest wel helemaal gek zijn dat ze dacht dat dat geblèr ook maar iets met zang van doen had.

Maar daar wilde ze nu niet aandenken. Nu was het belangrijk dat er uitgezocht werd wat er met mama gebeurd was en uit te zoeken waar papa was. Onwillekeurig vroeg ze zich af of hij iets te maken had met haar moeders dood, maar ook vroeg ze zich af of hij eigenlijk nog wel leefde. Ze had al die jaren nooit meer iets van hun beiden gehoord en ze wist zelfs niet of haar ouders wisten dat ze opa en oma waren geworden. Tranen drongen op, maar ze schudde haar hoofd. Het was te laat, ze kon al die jaren niet terughalen. Ze moest eerst nu maar eens zien dat ze in Enschede kwam en dan of ze Marita herkende. Zou het leven haar goed behandeld hebben? Tijdens het korte telefoongesprek was haar leven eigenlijk niet ter sprake gekomen. Ze had zich gewoon gemeld met haar meisjesnaam: "Met Marita Meulstege," had ze gezegd. "Spreek ik met Eva de Jong van de *Birdies*?" Marita's stem was nog precies hetzelfde als al die jaren geleden, ze had nog steeds het zangerige Twentse accent met de langgerekte ééé. Het was zo'n verrassing geweest en even was het alsof al die tussenliggende jaren er nooit waren geweest. Maar Marita was kort en zakelijk geweest en ze had gezegd dat Eva zo snel mogelijk terug naar Nederland moest komen, omdat haar moeder was overleden.

Nu in de trein probeerde ze het gesprek terug te halen. Wat had ze zelf gezegd? Had Marita nog iets anders gezegd, over papa of over haar? Ze kon het zich niet herinneren. Haar blik viel op een krantje in de trein, de *Metro*. Ze kende het niet, maar om haar gedachten te verzetten pakte ze het. Misschien stond er nog iets in, maar het krantje was niet meer compleet en geërgerd legde ze het weer aan de kant. Ze besloot haar broodje op te eten om daarna te kijken of ze verbinding had met het internet. Ze wilde eens rustig kijken wat er allemaal precies gebeurd was. Ze ging een beetje verzitten tegen de leuning en keek, eigenlijk voor het eerst sinds ze onderweg was, uit het raam en zag hoe het landschap veranderde. Na de bouwputten in Noord-Holland zag ze nu meer groen en natuur. De storm van de afgelopen nacht had duidelijk zijn sporen achtergelaten. Ze zag een kleine file op een plek waar de brandweer bezig was om een omgewaaide boom weg te halen. Ook werd het zicht wat minder omdat het weer regende. Ze had spijt van haar jurkje en de pumps die ze aanhad. Het was meer weer voor een lange broek met *Uggs* eronder. Thuis, in Spanje was het nog prachtig zacht herfstweer toen ze wegging, ze had niet eens gevraagd hoe het weer in Nederland was, stom.

Het station van Enschede herkende ze nauwelijks. In haar herinnering was het een statig grijs gebouw dat het stationsplein domineerde. Nu was er van alles aangebouwd en een grote betonnen skatebaan scheen met het gebouw te concurreren om aandacht. Gelukkig zag ze wel snel het café waar ze met Marita had afgesproken. Ze was mooi op tijd, maar dit gesprek kwam nog steeds te vroeg, eigenlijk vroeg ze zich af of ze wel ooit klaar was voor deze confrontatie. Zouden ze elkaar herkennen en in de armen vallen of zou het bij een handgeven blijven? Eigenlijk vroeg Eva zich ook af of ze de weg naar het huis van haar ouders wel zou vinden, of zou ze een taxi nemen, of zou Marita haar brengen?

Wel was zeker dat ze vandaag nog ondervraagd zou worden door de politie. Vreemd, alsof ze dachten dat zij iets met de dood van haar moeder te maken zou kunnen hebben. Het was jammer dat ze niet meer informatie had dan die snippertjes uit de krant en dat wat Marita door de telefoon gezegd had. Haar moeder had een paar weken dood in bed gelegen. Maar waarom of hoe ze gestorven was? Eva had er geen idee van en voelde zich onzeker en eenzaam. Ze wou dat Javier hier bij

haar was, ze had behoefte aan zijn stem, zijn arm om haar heen. "Cara" zou hij zeggen en hij zou zeggen dat hij van haar hield, altijd.

Door de regen, die nu was veranderd van een zachte motregen in een bui van iets meer omvang, probeerde ze zo beschut mogelijk naar het café te lopen. Café Berlin lag aan het Stationsplein en ze ging snel naar binnen. Zo op het eerste gezicht leek het erop alsof zij de eerste bezoeker van de dag was. Een jongeman en een meisje waren achter de tap druk in gesprek, waarschijnlijk een werkoverleg want de man was druk aan het wijzen en gebaren terwijl het meisje voornamelijk aan het knikken was. Eva zocht een tafeltje bij het raam en stelde zich zo op dat ze nieuwe bezoekers meteen zou zien binnenkomen. Ze betrapte zich erop dat ze behoefte had aan een sigaret en moest lachen om de herinnering. Hier in Enschede, op het station, had ze haar laatste sigaret gerookt, had ze ook Jimmy voor de laatste keer gekust en was ze voor het laatst blond met krullen geweest. Tussen haar donkere haren waren nu wel stevige strepen zilvergrijs zichtbaar, maar blond kon je haar echt niet noemen. De Spaanse zon had ervoor gezorgd dat ze niet er meer als een echte Hollandse uitzag. Spanje was steeds meer in haar bloed en in haar leven gaan zitten. Maar nu, in dit café met de regen buiten en de grauwheid van deze stad in de herfst, voelde ze zich hier net zo'n vreemdeling als ze zo'n vijfentwintig jaar geleden was geweest, ongewenst en onbegrepen.

In de deuropening verscheen nu een vrouw van middelbare leeftijd met een klein kind aan de hand. De vrouw keek rond alsof ze iemand zocht, maar schoof uiteindelijk met het kind naar een tafeltje aan de andere kant van de ruimte. Het bedienende personeel kreeg nu in de gaten dat er werk aan de winkel was en de man kwam in beweging en liep naar haar, terwijl het meisje de taak kreeg om de vrouw en het kind te bedienen. Eva bestelde een cappuccino en hoopte dat de koffie lekker warm en sterk zou zijn. De appeltaart die de kelner van harte aanpreef sloeg ze af, het broodje dat ze in de trein had gegeten lag haar nog zwaar op de maag. Zenuwen waren altijd al slecht geweest voor haar eetlust. De koffie kwam en hoewel ze eigenlijk met bestellen had willen wachten tot haar vroegere vriendin er was, genoot ze van de warme drank. Ze keek nog eens op haar horloge, 20 minuten waren nu al verstreken en er waren nog geen nieuwe bezoekers binnengekomen.

Eva wist eigenlijk niet zo goed wat ze nu zou moeten doen. Natuurlijk kon ze nog langer wachten op Marita, maar ze kon ook naar het politiebureau gaan en zich daar melden. Naar het huis gaan was geen mogelijkheid, ze had geen sleutel en ze had geen idee wat ze er aan zou treffen. Het idee om alleen naar die plek te gaan maakte haar bang. Net zo als ze vroeger altijd bang was geweest om naar huis te gaan, niet wetend wat haar weer te wachten stond. Toen al ging ze liever met Marita mee naar huis, of later met Jimmy. Ze wenkte de ober, nog niet zeker of ze om de rekening of om nog een cappuccino zou vragen, toen de deur weer openging een gejaagd kijkende vrouw binnenkwam. Ze schudde haar regenmutsje af en deed haar natte jas uit en na een blik door de ruimte kwam ze meteen op Eva toegestapt om haar in de armen te sluiten.

De ontdekking

Het was de krantenjongen van de *Tubantia* al ruim een week eerder opgevallen, de rolluiken van het huis aan het einde van de Cromhoffsweg waren nog steeds niet opgehaald. Dat was zelfs vreemd als de bewoners met vakantie waren, want dan zou er toch af en toe wel eens iemand de boel komen luchten. Aan het eind van zijn ronde was hij het ook al weer vergeten en enige actie had hij dan ook niet ondernomen. Pas toen hij na zijn korte herfstvakantie, een weekendje Amsterdam, zag dat alles nog steeds dicht zat, zei hij er 's avonds tijdens het avondeten iets van tegen zijn ouders.

Zijn moeder, die wel van smeuïge verhalen hield, begon meteen over allerlei mensen die weken dood in bed lagen en al snel was de hele familie aan het speculeren over wat er in dat afgelegen huis gebeurd kon zijn. De vader van de krantenjongen ging de volgende dag met hem mee, rammelde aan de deuren en liep eens om het huis heen. Het huis stond er verlaten en troosteloos bij, de tuin was, na die eerste herfststorm, een wirwar van takken en bladeren en omgevallen bloempotten. Ook was er een oude boom omgevallen, het was duidelijk dat er verder nog niemand naar gekeken had. Dat was toch iets dat wel vreemd was omdat de takken een deel van het schuurtje hadden geraakt en in hun val hadden ze een paar dakpannen meegenomen, die nog niet opgeraapt waren en er was ook geen poging gedaan om het schuurdak te repareren.

De vader van de krantenjongen vertrouwde het niet helemaal, belde nog eens met zijn vrouw en samen kwamen ze tot de conclusie dat het misschien toch wel verstandig was om de politie in te schakelen. Moederlief vond al die spanning en sensatie zo stimulerend dat ze zelfs de krant belde en *SBS6* inschakelde. De krant stuurde een stagiaire en *SBS6* wachtte nog even af. De politie kwam met een surveillancwagen en de beide agenten liepen ook eerst maar eens om het huis heen, terwijl de vader hen op alles wees wat hem was opgevallen. De beide agenten waren niet erg onder de indruk van zijn behulpzaamheid en verzochten hem het onderzoek aan hen over te laten. Nadat de in man, in zichzelf mopperend, was verdwenen forceerde de politie de

achterdeur van de woning, de enige deur waar vrij makkelijk beweging in te krijgen was, en het was al snel duidelijk dat er iets niet in de haak was.

De agenten kwamen meteen in de bijkeuken en deden het licht aan. Daar was op het eerste gezicht niets bijzonders aan de hand, in de keuken stond een afwasje in de gootsteen en dat was niet iets dat meteen verdacht is. Er hing alleen een nare lucht in het huis en ze wisten eigenlijk al meteen wat ze straks gingen zien. Het was alleen de vraag waar ze het lijk zouden vinden. De kou die al in het huis getrokken was maakte het allemaal erg naargeestig. Een blik in de woonkamer leverde niets op, ook niet toen ze het licht hadden aangedaan, maar toen ze de gang inliepen zagen ze al aan de stapel kranten die voor de deur lag, dat er al geruime tijd niets was opgeruimd.

In de slaapkamer troffen ze uiteindelijk het stoffelijk overschot aan van de laatste bewoonster van het huis. Agent Spoelstra nam meteen contact op met zijn afdeling en liet een lijkwagen komen. Ook werd de plaatselijke recherche opgetrommeld. Hier was voor hem niets meer te doen.

Inmiddels was er nog iemand bij het huis aangekomen, de stagiaire van de *Tubantia*, Ellen ten Hag. Ze had haar witte scooter bij de achterdeur neergezet en was voorzichtig naar binnen gestapt. Toen er op haar 'hallo' geen antwoord kwam, ging ze voorzichtig verder met haar onderzoek. Ook zij begon in de keuken en maakte een mentaal plaatje van wat ze zag: een afwasje van een beker, ontbijtbordje, bestek en twee glazen. Daarna ging ze verder en ook zij keek even om de deur van de woonkamer, waar een grote foto van een blonde vrouw haar blik trof, een golf van herkenning ging door haar heen, want waar had ze die foto eerder gezien? De volgende kamer was een muziekkamer, een glanzend zwarte piano stond tegen de muur, een dun laagje stof maakte ook hier duidelijk dat er al geruime tijd niet op gespeeld was. Behalve de piano stonden er nog wat andere instrumenten en muziekstandaards en er lag veel bladmuziek. Een hele rij langspeelplaten en een ouderwetse platenspeler stonden aan de ene kant, terwijl aan de andere kant van de kamer een uitgebreide cd-collectie stond. Maar Ellen had geen tijd om zich hierin te verdiepen. Ze

wilde weten waarom ze hier eigenlijk naar toegestuurd was. Haar mentor, een oude brombeer die zich meer gedroeg als haar baas, want hij commandeerde haar meer dan dat hij haar uitleg gaf, had haar hier naartoe gestuurd met de opdracht om eens te onderzoeken wat er daar aan de hand was. 'Misschien ligt er wel een lijk', had hij geopperd en inwendig had hij moeten lachen toen hij zag hoe zij daarop reageerde.

Ellens nieuwsgierigheid was meteen gewekt. Ze was dol op detectiveverhalen en het idee dat ze er nu wel eens middenin zou komen te zitten, maakte haar op een spannende manier alert. Ze had maar heel even een aarzeling gevoeld toen ze keukendeur binnenstapte, maar nu in dit halfduistere huis, voelde ze dat er iets ging gebeuren. Ze zou nu eindelijk een prachtige reportage kunnen maken, misschien had ze nu in één keer een voet tussen de deur van de journalistiek gekregen. Haar stagebegeleider van *Windesheim* beviel haar maar matig, de begeleiding van de Hoge School was summier, ze had heel erg de indruk dat ze het zelf maar uit moest zoeken en nu had ze iets om uit te zoeken, dat ging ze zeker doen. Ze wilde laten zien wat ze kon.

Bovenaan de trap liep ze de beide agenten tegen het lijf. "Hé, wat moet dat, wat doe jij hier?", vroeg Spoelstra, terwijl hij een notitieblokje tevoorschijn trok. Ellen, die niet zo snel van haar stuk te brengen was, greep naar haar ID-kaart terwijl ze vertelde dat ze gestuurd was door de krant. "Dan zal de rest van de media hier ook wel snel op de stoep staan," bromde Spoelstra's collega, agent Dümuz.

'Wat hebben jullie hier precies aangetroffen?' vroeg Ellen. Waarop Dümuz antwoordde dat het nog veel te vroeg was om inlichtingen te verstrekken en dat ze maar contact op moest nemen met de persvoorlichter. "Het lijkt me wel handig dat je daar nog even mee wacht", zei Spoelstra. "Wij moeten zelf eerst nog melding maken van het overlijden. Bovendien weten we verder nog niets over de overleden vrouw. Een onderzoeksteam is onderweg."

Ellen liet zich niet zo makkelijk wegsturen en probeerde een glimp van de kamer op te vangen, wat niet lukte. Teleurgesteld liep ze de trap af, maar in plaats van weg te gaan, opende ze een deur waar ze in eerste instantie langs was gelopen. Ze tastte meteen even naar het licht, ook hier was het schemerig omdat de rolluiken gesloten waren. De kamer

was een grote eetkamer, tegen de muur stond een dressoir met vele fotolijstjes waar ze meteen op af liep. De foto's lieten in het kort een geschiedenis van een klein meisje zien dat uitgroeide tot een jonge vrouw. Het donkere haar van de oudere foto's was op de laatste foto's veranderd in een blond punkkapsel, dat mooi contrasteerde met de bruine ogen in het smalle gezicht. Het was een mooie jonge vrouw, die Ellen vaag bekend voorkwam, net zoals het portret in de woonkamer. Dit keer vroeg ze zich echter bewust af waar ze haar eerder had gezien. Het was ook duidelijk dat dit geen actuele foto's waren, als ze moest gokken zouden de meest actuele van eind jaren 80 zijn.

Het ongeluk

Op een prachtige ochtend, begin oktober, gebeurde er op de rotonde op de Haaksbergerstraat in Enschede een ernstig ongeluk. Op deze plaats waren al vaker ongelukken gebeurd en de bewoners van Enschede drongen aan op reconstructie van de rotonde. Mede door de onoverzichtelijkheid en de onduidelijke voorrangsregeling was het voor fietsers vaak een Russische roulette om deze rotonde op te gaan. Door de laagstaande zon was het voor de bestuurster van de lichtblauwe *Twingo* onmogelijk om de snel aanstormende fietser op tijd te zien. Het ongeluk was dan ook onvermijdelijk. De fietser klapte tegen de grond en bleef roerloos liggen. De bejaarde bestuurster van de *Twingo* kwam de klap ook niet te boven en kreeg ter plaatse een acute hartstilstand. Al snel waren hulptroepen ter plaatse, het *MST* (Medisch Spectrum Twente) was bijna om de hoek, maar de medici waren toch te laat om de onfortuinlijke bestuurster te redden. De fietser werd met ernstig hoofdletsel naar het ziekenhuis getransporteerd en werd meteen naar de OK gereden. De identificatie van het slachtoffer werd bemoeilijkt door het feit dat hij geen ID-kaart bij zich had en verder ook niets bij zich droeg waar de politie iets aan had.

Pas tegen de avond, toen het mobieltje van de fietser gevonden en bij de politie ingeleverd was, werd het duidelijk dat het hier om de 24-jarige Tom Beld ging, een student van de universiteit van Twente. Het onderzoek naar de ouders van de jongeman kon beginnen. Al snel bleek dat hij al maanden niet meer op zijn studentenkamer op de campus was gesignaleerd. Zijn medestudenten gaven aan dat hij bij zijn oma in Enschede was gaan wonen, om geld uit te sparen, waar dat precies was, wisten ze niet. Tom was een stille jongen, die niet graag over zijn verleden wilde praten. Het was alsof hij zich schaamde voor bepaalde dingen. Als de andere jongens op zijn gang familiebezoek hadden gehad, kon hij vreselijk jaloers reageren. Soms pestten de jongens hem er mee en dan vroegen ze of hij misschien geen ouders had.

De politie die de zaak onderzocht, stond aanvankelijk voor een raadsel. De naam Tom Beld was geen uitzonderlijke naam in Twente en uit de studentenadministratie werd de politie ook niet veel wijzer. Het was een bewijs dat Tom bestond, maar wie zijn ouders waren of waar hij nu

woonde bleef een raadsel. Zijn studiefinanciering gaf ook geen uitsluitsel, iedere maand kreeg hij die uitkering gewoon op zijn bankrekening en van die bankrekening werd vrij weinig afgeschreven, in ieder geval geen maandelijkse huur. Uit de gemeentelijke gegevens bleek alleen dat hij zich had uitgeschreven uit de kamer op de campus, de jongens hadden de waarheid verteld.

Het onderzoek naar Tom, die nog steeds zwaargewond in het ziekenhuis lag en die in een kunstmatige coma werd gehouden, leverde weinig op en de politie vroeg zich af of ze misschien de hulp van het publiek in moest gaan roepen. Misschien dat een programma als *Opsporing Verzocht* een oplossing kon bieden. Er was al rondgevraagd in de krakersscène, omdat een student had geopperd dat hij daar misschien een slaappleats had gevonden, maar daar werd hij niet herkend. Dat bevreedde de politie ook niet. Tom paste niet in het plaatje van de gemiddelde kraker, daarvoor zag hij er te goed verzorgd en te studentikoos uit. Om alles toch in kaart te krijgen hadden ze zelfs zijn foto aan de bewoners van het daklozencentrum laten zien, maar zoals te verwachten was, ook zonder resultaat.